

‘verdriet maakt

Je een ander, mens

CHANTALL SALLONS (38) VERLOOR IN 2010 HAAR ACHTJARIGE
DOCHTER TAALIYAH DOOR EEN GRUWELIJK ONGELUK.

SPRANG-CAPELLE – 1 oktober 2010. Een vrouw en drie kinderen zijn vrijdagochtend om het leven gekomen door een ongeval op de A59 ter hoogte van Sprang-Capelle. Een vierde kind is met ernstig letsel met de traumabelikopter naar het ziekenhuis in Nijmegen gebracht. De slachtoffers maken deel uit van meerdere gezinnen. De kinderen zijn allemaal lid van de dansschool Lucia Marthas uit Amsterdam. Ze waren onderweg voor de opnamen van het nieuwe RTL 8 kinderprogramma ‘De Schatkamer in de Efteling’.

Chantall: “Ik dacht altijd: mijn band met Taaliyah is zo sterk, als haar iets zou overkomen, dan zou ik dat voelen. Niets, ik voelde niets. Niet om tien uur ’s morgens toen de auto waarin ze zat werd geplet tussen twee vrachtwagens. Niet om één uur ’s middags toen ik Astrid, de moeder met wie ze meereed, belde en zij haar mobiele telefoon niet opnam. Zelfs niet om kwart voor twee, toen mijn telefoon ging en een mannenstem aan de andere kant van de lijn zei: ‘Mevrouw Sallons, u spreekt met de politie Amsterdam-Amstelland. Ik sta bij u voor de deur. Waar bent u?’

Taaliyah wilde een beroemde danseres worden. Ze was drie toen ik haar inschreef bij de dansschool. Als ik mijn ogen sluit, zie ik haar over de galerij rennen, een glimlach van oor tot oor: ‘Mam, ik kom op tv!’ Samen met haar vriendinnen Janice en Jada en vriendje Jesse was ze door haar balletjuf uitverkoren om een dansvoorstelling te geven in de Efteling. Op de dag dat het zou worden opgenomen, moest ik werken, maar gelukkig wilde Astrid mee, een goede vriendin en de moeder van Janice. ‘Denk erom, ze mag alleen bij jou in de auto’, zei ik tegen haar. Astrid glimlachte. ‘Lieverd, maak je niet druk, ik pas goed op je meisje.’

Ik heb altijd moeder willen worden. Na de geboorte van Taaliyah wilde ik graag meer kinderen, maar de relatie met Imro, Taaliyahs vader, hield geen stand. Het idee om zwanger te raken van een zaaddonor speelde door mijn hoofd. Ik overwoog Imro te vragen of hij de vader wilde zijn. Mijn ex en ik zijn altijd goede vrienden gebleven en hij was een geweldige papa voor onze dochter. Toen ik het hem uiteindelijk vroeg, zei hij dat-ie erover zou nadenken. Maanden vlogen voorbij. Op de avond voor Taaliyahs televisieoptreden bracht ik mijn kinderwens opnieuw ter sprake. Imro was langsgesproken om Taaliyahs haar in te vlechten. Toen ze op bed lag, zei ik: ‘Ik ben niet

‘Ik drukte mijn neus in haar pyjama. Niets. Taaliyahs geur was verdwenen’

de perfecte moeder, jij niet de perfecte vader. Maar samen zijn we wel perfecte ouders.’ Imro dacht even na en zei toen: ‘Oké Chantall, we gaan ervoor.’ Die nacht viel ik laat in slaap. ‘Wat zal Taaliyah blij zijn als haar ouders haar een broertje of zusje geven’, zei ik hardop tegen mezelf.

Het is goed dat je bij een trauma in een roes komt. Dat je lijf mondjesmaat verdriet toelaat. In de dagen na Taaliyahs overlijden was ik totaal verdoofd. Ik regelde haar uitvaart, nam afscheid van mijn meisje en liet me troosten. ’s Nachts nam ik een slaappil. Ik was vijf maanden geen seconde alleen. Zonder mijn moeder, hartsvriendin Esther, familie en vrienden had ik het niet gered. Ze dwongen me om mezelf te verzorgen, aan te kleden, te eten. Ze vulden de koelkast, deden de was, maakten schoon, namen me mee naar buiten en brachten me twee keer per week naar de psycholoog. Hele dagen lag ik apathisch op de bank naar de klok te staren. Nu zou ik Taaliyah van school halen. Nu zou ik haar naar ballet brengen. Nu zouden we naar *So You Think You Can Dance* kijken. Nu zou ik haar naar bed brengen. ‘Mam, ik hou van je.’ ‘Ik hou ook van jou, lieverd.’ ‘Maar ik meer van jou.’ ‘Ja schat, ga nu maar slapen.’

Verdriet maakt je een ander mens. In het eerste jaar zonder Taaliyah beheerste angst mijn leven. Als mijn moeder haar mobieltje niet opnam, toetste ik dwangmatig haar nummer in en werd ik pas rustig als ik haar stem hoorde. Kletste ik vroeger met iedereen, nu houd ik liever mijn mond. Na bijna drie jaar kan ik zonder tranen vertellen wat er is gebeurd, maar het blijft lastig. Met vrienden en familie praat ik wel over Taaliyah. ‘Weet je nog die keer ...?’ Ik wil de gedachte aan haar levend houden, want nieuwe herinneringen komen er niet bij. Gelukkig heb ik veel foto’s en filmpjes. Ik kan zelfs haar stem horen. Maar Taaliyahs geur is vervlogen. Een maand na de begrafenis schrok ik wakker: ik ruik haar niet meer. In paniek graaide ik naar mijn

dochter olifant. Ik drukte mijn neus in de pyjama die mijn dochter de nacht voordat ze stierf heeft gedragen. Ik snuffelde aan al haar spullen. Ik zie me nog zitten, op mijn knieën voor haar kast, haar balletschoentjes tegen mijn gezicht gedrukt. Niets. Haar geur was verdwenen.

Bij alles wat ik doe, vraag ik me af: wat zou Taaliyah vinden? Zou ze willen dat ik de hele dag in bed lig? Nee. Dat ik word opgenomen in een psychiatrische inrichting? Nee. Mijn dochter zou willen dat ik iets van mijn leven maak. Zo voedde ik haar op: hoe zwaar het leven soms ook is, er komt altijd een morgen. Ik heb altijd geweten dat Taaliyahs dood me er niet onder zou krijgen. Je kind verliezen is echter zo’n zware beproeving dat ik het voornemen om weer gelukkig te worden onmogelijk meteen kon waarmaken. Eerst dacht ik: ik vertik het om eraan onderdoor te gaan, nu handel ik ernaar. Dat ik minder krampachtig vasthoud aan ritueeltjes, is voor mij ook een teken dat het de goede kant opgaat. Op mijn altaartje, een tafel met foto’s van Taaliyah, staan vier kaarsen. Het eerste jaar brandden de vlammetjes dag en nacht. Hoe moest ik anders aan mijn dochter laten weten dat ik haar nooit zal vergeten?

Dat ik sinds dit voorjaar beter in mijn vel zit, komt ook door het gesprek dat ik met Imro had, twee weken na de begrafenis van onze dochter. ‘Ik weet niet hoe jij erover denkt’, zei ik, ‘maar ik wil nog steeds een tweede kind. Het verlangen is zelfs groter dan ooit.’ Imro schudde zijn hoofd en zei dat hij dit nooit meer wil meemaken. Zo veel van een kind houden en het dan verliezen. De volgende ochtend namen we afscheid. Hij vertrok naar Suriname. We belden vaak, maar vermeden het onderwerp kinderen. Ik besepte dat ik hem niet kon dwingen en nam me voor in het nieuwe jaar een afspraak te maken bij de spermabank. Tot op kerstavond dat sms’je kwam: ‘Chan, ik heb nagedacht. Ik wil niets liever dan nog een kind met je.’

Na een paar pogingen was het raak. Bij het zien van het kloppende hartje op de echo stroomden de tranen over mijn wangen. Op de parkeerplaats voor het ziekenhuis heb ik Imro gebeld, die nog altijd in Suriname woont. ‘Je wordt vader’, snikte ik.

Inmiddels heb ik een kernegezonde dochter, Catelaya. Ruim drie jaar na het overlijden van Taaliyah is ze geboren. In oktober wordt zij alweer 1 jaar oud. Maar ik mis Taaliyah nog elke dag. Tussen geluk en verdriet loopt een flinterdunne scheidslijn.” ●